

З пенсіонеркою-соснівчанкою Н. Ю. МІСЮК я познайомився цьогоріч практично заочно. Вона зателефонувала мені взимку і висловила свої позитивні думки щодо надрукованих в газеті моїх віршів та журналістських матеріалів. Під час нашої приємної розмови я дізнався про те, що Ніна Юхимівна щиро захоплюється вишиванням, яке стало її хобі на все життя. Манера спілкування, літературна моза свідчили про високий освітній та інтелектуальний рівень моєї співрозмовниці. Тож у мене виникло бажання зустрітись з талановитою і шанованою добродійкою та, безперечно, написати про неї матеріал в газету.

На жаль, цьому певною мірою перешкодив коронавірусний карантин. І, все-таки, на початку вересня, перебуваючи у відрядженні в Сосновому, на одній з мальовничих околиць селища я відшукав оселю Н. Ю. Місюк і завітав до неї. Жінка була рада і зворушена моїм візитом та і з приємністю познайомився із симпатичною, щирою, привітною господинею.

І ось ми сидимо у просторій світлиці, Ніна Юхимівна поволі перегортає сторінки свого життя.

Я ж одночасно зауважую:

— У вас така гарна українська мова, дещо не схожа на нашу поліську говірку. Напевно, ви не місцева.

— Так, я — приїжджа. Родом з Київської області, хоча наша сім'я жила в різних місцевостях, зокрема тривалий час у Киргизії, куди батька направили на роботу.

Хвилює дивних вишиванок цвіт

— То, як же ви потрапили у провінційне Соснове?

— Коли під час навчання у сільськогосподарській академії нас, старшокурсників, направляли на виробничу практику, то я попросила у деканаті, щоб мене відправили в ті краї, де багато лісів, куди нестримно кликала мене романтична і лірична душа. Ось таким чином я опинилася в цьому казковому краю. Оглянувшись навколо, а там — безкраї лісові масиви, де стільки грибів, ягід, лікарських рослин, поруч — тихоплинний Слuch, неповторні місця Надслучанської Швейцарії. І відразу сама собі сказала: «Це моє від сьогодні і назавжди». Сюди й отримала направлення на роботу у місцевий держлісгосп.

А далі, як часто буває в житті молодих дівчат, вона сподобалася такому ж молодому, гарному і працьовитому хлопцеві Володимирові Місюку. Іхнє перше знайомство переросло у щирі і світлі почуття ...

Слухаючи розповідь Ніни Юхимівни, я перевів свій погляд на фото юної дівчини, яке стояло неподалік. З нього на нас дивилася красуня з пишною довгою косогою і світлими променями в очах.

— Це ви, Ніно Юхимівно? — запитую у господині.

Вона ствердно киває головою і на її обличчі розцвітає радісна посмішка, напевно, в цю мить пригадала ті неповторні юні літа. А я подумав: «Як у таку красуню можна було не закохатися?!».

В далеких шістдесятих роках молоде подружжя побралося, звило сімейне гніздечко, де виховали трійко добрих і люблячих дітей: сина В'ячеслава, доньок Аллу та Сніжану. Всім їм батьки допомогли здобути хорошу освіту.

Сама ж Н. Ю. Місюк майже сорок років віддала роботи у колективі Соснівського лісгоспу. Працювала на різних посадах, а останнім часом перед виходом на пенсію була майстром.

Промайнули, пролетіли непомітно роки та десятиліття, діти створили свої власні сім'ї. Доньки Алла з родиною живе у сусідній Росії, Сніжана оселилася в Рівному. А коли зайшла мова про сина В'ячеслава, то чорна тінь суму і печалі впала на материнське обличчя. Адже шість років тому його у п'ятдесятидворічному віці забрала важка невблаганна хвороба. А ще трохи раніше помер чоловік Ніни Юхимівни, тож у її вразливій душі на все подальше життя залишилися глибокі і незгойні рани.

Перечекавши хвилю смутку, цікавлюся в неї:

— Чи не відчуваєте ви себе самотньою?

— Ні. Адже мене постійно провідує донька Сніжана, допомагає у всьому, підтримує морально. А під час кількох місяців карантину вона, зять та онуки жили в нашому рідному домі. Як мені було затишно, добре і радісно бачити їх поруч, відчувати їх тепло, любов і підтримку. Хоча й без того мої діти про мене піклуються, ніколи не забувають, постійно відвідують. Щоранку Сніжана телефонує і цікавиться моїм здоров'ям та настроєм.

Часто у гостинну оселю навідуються сусіди та знайомі, її молодші подруги Н. І. Рудняніна, В. М. Омельчук та Н. В. Жук. Їхні дружні зустрічі та бесіди додають Н. Ю. Мі-

сюк оптимізму і надії, віри у невичерпне людське добро.

— Врахуйте, що у мене є захоплення на все життя — вишивання, яке не дозволяє мені нудьгувати і сумувати, — додає співрозмовниця. — Тому зранку беру в руки голку, нитки і полотно, щоб мережити біле тло барвистими візерунками та квітами. І тоді душу наповнює хвиля радості і задоволення від творчості.

За багато десятиліть заняттям мистецтвом вишивання вмілі руки і художня уява Ніни Юхимівни створили кілька сот оригінальних виробів. Серед них ікони, рушники, скатертини, серветки, доріжки, подушечки, чоловічі сорочки, жіночі блузки та сукні. Чимало з них я з приємністю оглянув і відчув від цього велику естетичну насолоду. Адже вражали до глибини душі наші українські національні візерунки, тонко і з любов'ю виконані майстринею. Здавалося, що вони випромінювали якусь потужну енергію нашої народної самобутності, ніби відчувалося, що з них линула музика нашої великої і безсмертної української душі.

Н. Ю. Місюк розповіла, що роботи з її колекції вже демонструвалися на місцевих виставках народних умільців, до неї приходили школярі, щоб ознайомитися з творчістю своєї талановитої землячки.

Чимало сорочок та жіночих блузок вона подарувала дітям і внукам, рідним та близьким, які щиро вдячні їй за це. Адже цей оригінальний одяг завжди їх зігріває теплом душі та позитивною енергією невтомних рук Ніни Юхимівни, яка все своє свідоме життя творить добро і безкорисливо роздає його людям. Бо таким вона бачить своє покликання на цій благодатній землі.

Знаю, що моя героїня любить поезію, тож щиро і з вдячністю за її справді народну творчість присвячую свої скромні віршовані рядки:

*Спадають теплі роси на траву,
Знов розцвітає день довкруг щасливо.
Кладе нитки майстриня на канву,
Щоб народилось рукотворне диво.*

*Горить незгасно творчості свіча
І голка біле тло усе мережить —
Заграла хвиля голуба Случа,
Блакитне небо свіжістю бентежить.*

*Все ожило на полотні ураз.
Народжена умілими руками
Оця краса так полонила нас,
Заквітчана барвистими нитками.*

*Хвилює дивних вишиванок цвіт,
Тож сам собі в цю мить зізнатись мушу —
Ці візерунки прикрашають світ,
Бо в них майстриня вклала щиро душу ...*

Павло РАЧОК.

